

SCIENCE
FICCIÓN

ТРИЛЪР

ПАНТАСТИКА И КАРАСВОУТИ

Робърт Хайнлайн
Ларри Нивел

ОДНА ВСЕЛЕНА

Лари Нивън

Променливата луна

Гледах по телевизията последните новини и изведнъж с крайчеца на окоето си видях нещо странно. Веднага се извърнах към балконската врата, но там нямаше нищо. В тази нощ луната бе необикновено ярка. Като отбелязах това, се усмихнах и отново обърнах вниманието си към телевизора, където предаваха вече коментара на Джини Карсън.

Започна рекламата и аз станах да си сваря кафе. До полунощ давах три-четири клипа, така че времето ми бе достатъчно. Луната отново прикова вниманието ми. Стори ми се, че е още по-светла. Просто ме хипнотизираше. Отворих стъклената подвижно врата и излязох на балкона.

Малката площадка стигаше едва за двама (предполага се, че за мъж и жена) и за грил. Изгледът беше прекрасен, особено по време на залез.

Компанията за строителство на електроцентрали точно срещу моя дом-офис строеше съвременен небостъргач от стъкло и метал. Засега бе издигнат само стоманения скелет и тъмната му грамада рязко се различаваше на червеникавото вечерно небе при залез слънце. Великолепният му сюрреалистичен вид адски впечатляваше.

Вечерта бе така странна...

Никога преди не съм виждал такава ясна и ярка луна, дори в пустинята.

При такава светлина можеше спокойно да се чете, помислих си аз и отново се призовах към ред. Възможно е това, да е само игра на въображението ми.

И изобщо луната е голяма колкото малка паничка на разстояние три метра (бях чел някъде за това). Затова светлината ѝ е недостатъчна да се чете.

Освен това бе само три четвърти. Но въпреки това луната, която сияеше над Сан Диего затъмняваше дори редицата огънчета на препускащите по магистралата коли. Присвих очи и я загледах, като си помислих за хората, които са я посещавали, ходили са по нея и са оставили следите си. Във връзка с това, че веднъж бях написал статия за тези събития, ми бе предоставена възможността да подържа в ръка сух като кост лунен камък...

Забелязах, че шоуто, което гледах преди новините, отново започна, се върнах в стаята. През рамото си още веднъж погледнах назад и забелязах, че луната свети по-ярко, сякаш бе излязла от купчина облаци. Светлината ѝ ми бъркаше мислите, замъгляваше...

Тя вдигна слушалката едва след петия сигнал.

– Ало, чуй, какво ще ти каже машината – обадих се аз.

– Ало-о – отвърна тя със заспал глас.

Да я вземат дяволите, тя също гледа телевизия.

– Не ми се сърди, имам си причина да те събудя. Ти спиш ли или?... Стани и – а можеш ли да станеш?

– Колко е всъщност часа?

– Скоро ще удари дванадесет.

– Господи!

– Излез на балкона и се огледай.

– Добре де.

Чух да слага слушалката на масичката и зачаках. Балконът на Лесли, както и моят, гледаше на северозапад, но беше на десет етажа по-високо. Следователно изгледът ще бъде още по-красив. Луната светеше в прозореца ми като насочен прожектор.

– Стен, тук ли си?

– Да. Какво мислиш за това?

– Просто е фантастично. Никога досега не съм виждала нещо подобно. Защо луната свети така?

– Не зная, но е великолепно!

– Но ти си живял по-дълго от мен тук и...

Лесли бе дошла в Сан Диего преди около година.

– Но и аз не съм виждал такава ярка луна. Но има една легенда – отвърнах аз. – На всеки сто години завесата на смога над града се разтваря. И само в една единствена нощ въздухът става чист като междузвездното пространство. Боговете искат да видят, че Лос Анжелис още стои на мястото си. А когато се убедят в това, отново надяват на града купола от облаци, и той повече не се вижда.

– Тези дрънканици и преди съм ги чувала. Слушай, много мило от твоя страна, че ме събуди, но утре рано трябва да съм на работа.

– Бедното мое съкровище!

– Такъв е животът. лека нощ!

– Лека нощ.

После дълго стоях в тъмнината и мислех на кого да се обадя. Ако позовъниш на момиче посред нощ и й кажеш да погледне луната, то тя ще те сметне за романтик или луд. Но никога няма да предположи, че преди нея си разбудил още шест.

Минаха ми през ума няколко имена, но тези момичета престанаха да ми обръщат внимание, щом започнах да излизам с Лесли. И трябва ли да им се обиждам? Джон беше в Тексас. Хилда готвеше свадбата си.

А ако позвъня на Луиза, то Харди ще бъде до телефона. Англичанката? Забравих й името. И фамилията.

Всички хора, които познавах, спазваха строг режим.

Аз също сам си изкарвах прехраната, но като свободен писател, сам определях работното си време. Ако позвъня на някой от познатите ми, сигурно ще разваля първия му сън. Достатъчно...

Програмата на Джони Карсън малко се измени. Когато се върнах в стаята на екрана валеше сняг. Раздаваше се тиха музика и съпровождащите я шумове. Изключих телевизора и отново излязох на балкона. Луната затъмняваше веригите прожектори по Фриуей и разливаше ярка светлина над вилите на Уестууд, които се намираха вдясно от мен. Планината Санта Моника проблясваше странно с някакъв метален блясък. Звездите не се виждаха, луната ги поглъщаше.

Изкарвах си прехраната с писане на научни трактати и есета. И бях в състояние да намеря убедително обяснение за това странно изменение на луната. Нима този спътник на Земята внезапно е станал по-голям? Може би се е раздул като балон? Или се е приближил до Земята? Сизигийни приливи – двадесет метрови вълни – земетресения – разломът Сан Ендрю се е обърнал като Големия Каньон, – май трябва да скоча в колата си и да се понеса в планините – не, късно е вече...

Бълнувания! Луната не е по-голяма от обикновено. Само свети по-ярко. Това добре го видях. И защо тази луна трябва изведнъж да падне на главите ни? Придвих очи, ярката светлина бе хвърлила в зениците ми тъмни петна.

Сигурен съм, че милиони хора също гледат луната и се удивяват. Една статия за това би имала прекрасно търсене – ако я напиша и ако някой не ме изпревари. И така, защо всъщност луната свети все по-ярко? Нейната светлина е отразената слънчева. Нима то е започнало да свети така ярко? Значи е станало след залеза, иначе би се забелязало.

Тази мисъл не ме убеди. Освен това другата половина на земята сега се осветяваше от него. И хиляди кореспонденти на весниците и списанията биха позвънили от Европа, Азия или Африка – но ако не са в мазетата. И ако не са мъртви. И ако имат възможност да се обадят, тъй като слънцето е заредило атмосферата със статическо електричество и така е парализирало всички агентства.

Радиото, телефона, телевизията – о, да, телевизията! Господи! Постепенно ме обхвана страх. И така, да започна от начало. Луната свети по-силно. Светлината ѝ се явява отражение на Слънчевото излъчване, това го знае всеки глупак. Следователно нещо е станало със слънцето.

– Ало? Това отново съм аз – казах, а по-нататък думите ми заседнаха в гърлото. Обхвана ме паника. Какво да й кажа?

– Разглеждам луната – каза тя замечтано. – Прекрасна е. Погледнах я през бинокъла, но нищо не видях. Тя е така ярка и осветява целия град. А планините блестят като чисто сребро.

Аха, тя се е разположила на балкона си с бинокъл в ръка. Съвсем бях забравил за този уред.

– Дори не се опитвам да заспя. Прекалено е светло.

Разкашлях се насила и вече можех да говоря.

– Чуй ме, Лесли, скъпа моя. Щом не спиш и не можеш да заспиш при такава луна, какво ще кажеш, ако отидем някъде да похапнем?

– Ти да не си мръднал?

– Не, още си пазя здрав ума, но сега е просто невъзможно да заспя. Сигурно, подобна вечер няма да се повтори. По дяволите диетата ти. Нека си направим пир: сладолед с горещи плодове, кафе по ирландски...

– Какво пък, обличам се бързо...

– Ще дойда, да те взема.

Лесли живееше на четиринадесетия етаж на ъгловата сграда на площад Берингтън. Почуках на вратата и зачаках. През това време се питах, защо поканих именно нея. Своята последна нощ на земята можех да прекарам и с друга девойка или девойки, макар и да нямах такива навици. Или да позвъня на брат ми, или на разведените ми родители? Разбира се, брат ми Майкъл страшно би ми се разсърдил, че го будя посред нощ. Подобна щеше да бъде и реакцията на родителите ми. Наистина, имам сериозни причини, но биха ли ги уважили? И дори да ги приемат, то какво от това? Ще направим нещо като нощно бдение? По-добре да спят! За мен важното е да си имам партньор, с който да прекарам прощалния празник, без да задава излишни въпроси. И това трябва да е именно Лесли!

Почуках още веднъж. Тя отвори вратата толкова, колкото да влезе вътре. Облечена бе само по долно бельо. Прегърнах я. Твърдят й пояс ми издраска гърба.

– Тъкмо се обличах!

– Значи, дошъл съм навреме – отвърнах аз, взех пояса от ръката ѝ, подхвърлих го и оставих да падне. После се наведох, хванах я за талията и се изправих. Като я държах така на ръце, внимателно се насочих към спалнята, а краката ѝ се удряха в бедрата ми. Кожата ѝ бе студена. Вероятно е била на балкона.

– Ей, ти – викна тя, – мислиш, че можеш да си конкурент на сладоледа с горещи плодове?

– По всяко време! Това го изисква гордостта ми!

И двамата нещо се задъхахте. Един единствен път през цялото време на дружбата ни с Лесли, я взех на ръце и я понесох през прага като на филм. Тя беше висока на ръст, почти колкото мен, а бедрата ѝ малко пълнички. Ние заедно се отпуснахме на леглото. Аз веднага започнах да я милвам по гърба, като знаех, че тя няма да устои. Тихият стон ми подсказа, къде трябва да се допирам. В края на краищата и тя издърпа от мен ризата ми и също ме загали. Разсъблякохме се един друг и хвърлихме дрехите на пода.

Кожата на Лесли стана топла, после направо гореща...

Затова и не си търсих друга девойка! Иначе трябваше първо да я науча как да ме гали. А сега нямах никакво време.

Имаше нощи в които не успях достатъчно бързо да стигна апогея. Но днес го превърнахме в истински ритуал. Всеки път го отлагах, като се опитвах да доставя на Лесли все повече наслада. И това си струваше. Забравих и за луната и за това, което ни предстои.

Но картината, която си представих изведнъж в най-емоционалния миг бе така поразителна, впечатляваща и страшна. Ние се намирахме в синкаво кълбо от пламък, което постепенно се стягаше. Моите гръмки стонове, в които се бяха смесили и ужас и екстаз, накараха Лесли да ги възприеме единствено като израз на изживяното удоволствие.

После лежахме прегърнати здраво, лениви и сънни. Независимо от обещанието си, не изпитвах никакво желание да отида някъде, само ми се спеше. Но вместо това се наведох над Лесли и зашепнах в ухото и:

– Сладолед с горещи плодове, скъпа.

Тя се усмихна, изплъзна се от ръцете ми и след това и от постелята. Тя поиска да навлече един чорапогачник, но той ме дразнеше и аз не ѝ дадох да го обуе.

– Минава полунощ. И освен това никой няма да те оскърби, иначе ще го пребия от бой. Защо не носиш нещо по-удобно?

Тя се засмя и отстъпи. В асансьора отново се прегърнахме – приятно ми беше да я прегръщам без пояса ѝ.

Келнерката със посивелите коси развълнувано се наведе над нас. Очите ѝ горяха. Прошепна така, сякаш ни издаваше тайна:

– Не видяхте ли, каква е днес луната?

Ресторант „Джипс“ е винаги пълен през това време на нощта. Намира се близо до университета и сред посетителите му повечето са

студенти. Но днес и те разговаряха с тихи гласове, непрекъснато се оглеждаха и надничаха през прозорците на денонощно работещото заведение. Луната стоеше така ниско в западната част на небосклона, че се конкурираше успешно с уличното осветление.

– Забелязали са – отвърнах аз. – Ние искахме да го отпразнуваме. Дайте ни, моля, две порции сладолед и горещи плодове.

Когато си тръгна поставих десет долара под хартиената салфетка. Тя, разбира се, ще се зарадва, когато я намери.

Така се почувствувах по-свободно и се отпуснах. Всички мои проблеми, сякаш се решаваха от само себе си. Кой би помислил, че така лесно може да се помири цял свят? В една единствена вечер: мир и в Камбоджа и във Виетнам. Около, да кажем, 23 часа по местно време. Тогава обедното слънце се намира над Индийския океан и осветява ярко цялата Европа, Азия, с изключение на най-отдалечените като Австралия.

Германия вече се е обединила, стената е паднала, евреите и арабите са захвърлили оръжието, в Африка не съществува вече апартейд. Бях свободен и фантазията ми нямаше край. Тази вечер аз ще мога да удовлетворя всичките си долни инстинкти, да нападам, да грабя, да убивам, да късам данъчните документи, да хвърлям тухли във витрините, да си изгоря кредитните карти... Можех да забравя за научната си статия за изменение на формата на металите по време на взрив, която трябваше да предам в четвъртък или да сменя хапчетата против бременност на Лесли с безобидна гликоза. Тази вечер...

– Сега ще си позволя да изпуша една цигара.

Лесли ме изглежда учудено.

– Мислех, че си престанал да пушиш.

– Ти, разбира се, помниш, че си запазих правото да пуша в екстрени ситуации. Никога не съм се съгласявал да оставя пушенето напълно.

– Но минаха вече няколко месеца.

Тя се разсмя.

– Моите списания също още рекламират цигари.

– Значи, всички са в заговор против тебе. Добре, взимай цигарите си.

Пуснах необходимия брой монети в автомата, изчаках малко, докато си избира марка и накрая предпочетох меки цигари с филтър.

Казано честно, не ми се пушеше, но в такива случаи едни предпочитат шампанско, други – цигари. Не бива да се забравя и за последната цигара преди екзекуцията...

Дай на рака на белите дробове малък шанс, помислих си и запалих.

Не бях забравил още тютюна, макар да усетих веднага резкия вкус, който обикновено се появява, когато задърпаш някой фас. При третото поемане на дим почти се задуших. Очите ми се замъглиха и ставащото около мен възприемах през димна завеса. Усетих на шията си да бие пулса ми.

– Харесва ли ти цигарата?

– Някак е странна. Главата ми се завъртя.

Завъртя се главата ми... Тези думи не бях казвал вече петнадесет години. Ние в колежа пушихме с желанието да изпитаме световъртежа, онова състояние на полуопиянение, което става поради свиването на клетките на главния мозък. Но след няколко пъти то изчезна и въпреки това много от нас продължиха да пушат.

Изгасих цигарата. Келнерката донесе сладоледа. Горещо и студено, сладко и кисело – нищо друго на света не напомняше по вкус сладолед с горещи плодове. Който умре, без да е опитал от това, умира беден. Но в обществото на Лесли тази оргия имаше особена прелест и заменяше най-хубавото в живота. А да гледам как тя се наслаждава на тази сладост, бе само по себе си истинско удоволствие.

И така, натиснах цигарата в пепелника, с желанието да ям сладолед. Но кой знае защо, не ми се искаше да го ям, по-приятно ми изглеждаше кафето по ирландски. Но за това нямаше вече време. Лесли бе излапала порцията си, облегна се назад и тихичко простенваше, като се галеше по корема. Тогава на един посетител не издържах нервите. Бях видял, как влезе в ресторанта. Стройният млад човек, приличащ повече на ученик, с папка под мишница и никелирани очила на носа си, поглеждаше често през прозореца и... от видяното постепенно излизаше извън себе си. Изглежда най-после схвана, каква е работата...

Проследих, как му се измени лицето. Отначало то бе смутено и пълно с недоверие, после го обхвана ужас, ужас и безпомощност.

– Ставай, ние си отиваме – казах на Лесли и хвърлих няколко монети на масата.

– Не искаш ли да си изядеш сладоледа?

– Не, имам предвид нещо по-вкусно. Какво ще кажеш за кафе по ирландски?

– А за мен коктейл „Изящната лейди“. Погледни там!

Един юноша ученик се изкачи на масата, изправи се и като се опитваше да запази равновесие, широко размаха ръце. И завика с пълно гърло:

– Гледайте всички навън!

– Веднага слез от масата – заповяда келнерката и го задърпа за панталоните.

– Идва краят на света! Там, от другата страна на океана царят смърт и адски огън...

Повече нищо не чухме, тъй като бяхме вече извън вратата и със смях се носихме надолу по улицата. Лесли се задъха:

– Ние своевременно избягахме от религиозния заговор.

Спомних си за десетте долара, които оставих под крижната салфетка. Келнерката сигурно няма вече да им се зарадва, тъй като младият пророк предвеща началото на Страшния съд. Беловласата келнерка ще намери банкнотата и ще си помисли: те са знаели за това.

Зданията хвърляха сянка на паркинга пред ресторант „Ред Бърн“. Уличните лампи се състезаваха с лунната светлина. Бяха почти еднакво ярки. Нощта изглеждаше малко по-светла от обичайното. Не разбрах защо, но Лесли се спря изведнъж сред площада. Погледнах в същата посока и очите ми се спряха на ярка мигаща звезда в южната част на нощното небе.

– Много е красиво – измърморих аз.

Тя ми хвърли един неразбиращ нищо поглед. В ресторанта „Ред Бърн“ нямаше прозорци. Намалената изкуствена светлина, значително по-малко ярка от странната лунна светлина, осветяваше гладко полираното дърво на мебелите и веселите гости. Никой тук, изглежда, не бе и забелязал, че тази нощ е по-различна от другите. Няколко посетители се бяха събрали в малък кръг около естрадата, където стоеше пиано. Един от тях бе хванал микрофона, стискаше го така силно, че пръстите му трепереаха и пееше с дрезгав немелодичен глас някаква сантиментална песничка. А облеченият в черно пианист му акомпанираше и снисходително се подсмиваше.

Поръчах две кафета по ирландски и коктейл „Изящната лейди“. На въпросителният поглед на Лесли, отговорих с тайнствена усмивка.

Колко доволни и разковани изглеждаха посетителите на ресторант „Ред Бърн“! Ние се държахме за ръце и се усмихвахме. Страхувах се да не кажа нещо и да не изплаша с някоя неправилна дума възникналото очарование...

Донесоха напитките. Повдигнах чашката с кафе. Захарта, ирландското уиски, силното черно кафе с дебел слой сметана – и тази течност се бе превърнала във вълшебно питие, горещо, яко, тъмно и могъщо.

Келнерката не поиска да вземе парите ми.

– Виждате ли мъжа там, на сцената, с пуловера с високата яка? Той

плаща за всички – обясни тя и прибра няколко прибора. – Дойде преди два часа и даде на бармана сто долара.

Така, ето откъде идва доброто настроение: безплатните напитки. Погледнах мъжа и се запитах, какво ли празнува... А един широкоплещест, приличащ на бик момък седеше с наведена глава на масата до пианото и държеше в ръката си тумбеста чаша. Пианистът му протегна микрофона, но той измести ръката с небрежен жест и така ми даде възможността да му видя лицето. Охраненото и иначе симпатично лице бе изкривено от опиянение и ужас. Той едва се съдържаше да не заплаче от страх.

Разбрах, какво празнуваше.

Лесли направи гримаса.

– Те неправилно са разбъркали коктейла ми.

На този свят само в един единствен бар, правеха коктейла точно както го обичаше Лесли, но той не се намираше в Лос Анжелис. Ухилих се, което трябваше да означава – е, какво ти казвах, а – и побутнах към нея втората чашка с кафе по ирландски. Но настоеният ми започна да се разваля. Страхът на щедрия момък бе прекалено заразителен. Лесли отвърна на усмивката ми, вдигна чашата и възкликна:

– За синята лунна светлина!

Аз също вдигнах чаша и пих, но сигурно щях да произнеса друг тост.

Мъжът в пуловер стана от мястото си. Тръгна внимателно към изхода, а походката му изглеждаше нарочно бавна и равна – като океански кораб, който се отправя към доковете. Отвори широко вратата и като я задържа така се обърна. Фигурата му се появи като тъмен силует на фона на бледата синкавобледа светлина на нощта.

Проклет негодник! Изглежда, чакаше някой да го каже, някой да хвърли истината в лицата на всички. Огън и гнилото – Страшният съд...

– Затвори вратата! – викна някой.

– Давай да изчезваме оттук! – казах тихо.

– Защо да бързаме?

Исках да си тръгнем преди мъжа на вратата да заговори. Но не исках да кажа това на Лесли...

Лесли ме хвана за ръце и започна да ме успокоява.

– Добре, разбрах всичко. Но ние така или иначе няма да избягаме от съдбата си, нали?

Огромен юмрук безжалостно ме стисна за сърцето. Тя е знаела всичко, а аз, идиота, да не забележа това. Входната врата се затвори и

ресторантът отново потъна в призрачната червеникава светлина. Великодушният дарител беше изчезнал безследно.

– Господи, кога забеляза това?

– Малко преди идването ти – отвърна тя спокойно. – Но още нямаш доказателства за предположението си.

– Доказателства ли?

– Излязох на балкона и погледнах с бинокъла Юпитер. За съжаление Марс сега се намира под линията на хоризонта. Когато Слънцето се превръща в нова звезда, то всички планети трябва да светят по-ярко, а не само луната, нали?

– Точно така, дявол да го вземе!

Би следвало сам да се досетя. А Лесли беше астролог. Наистина и аз разбирам малко от астрология, но никога не бих намерил Юпитер на небето, дори ако от това зависеше живота ми.

Но Юпитер не беше светил по-ярко от нормалното.

– Това бе загадка и не знаех, какво може да означава...

– Но...

Изведнъж усетих прилив на надежда. Но после ми се отвориха очите.

– А какво е станало със звездата, която гледаше на паркинга?

– Това беше Юпитер.

– Гореше като неонна реклама. Сега ми е ясно.

Говорех тихо. Но в един момент в мен възникна желанието да скоча от масата и да се развикам: „Идват Огън и Страшния съд!“

Какво право имаха те да се правят, че това не се отнася и за тях?!

Ръката на Лесли ме стисна още по-силно. Странното желание мина, но аз треперех с цялото си тяло.

– Давай да се махаме! Нека те си мислят, че това е от залеза.

– Та това наистина си е от залеза...

Лесли се размия тъжно и безнадежно – никога преди не бях чувал такъв смях от нея. Тя излезе от ресторанта. Бръкнах в джоба си, но после си спомних, че е платено. Бедната Лесли! Фактът, че Юпитер не се е изменил, вероятно ѝ се е сторило като отсрочка – до мига, когато ярката звезда не избухнала преди два часа.

Когато излязох, Лесли бягаше към булевард Санта Моника. Изругах и я последвах, като се питах, дали не е полудяла.

Изведнъж пред нас видях сенки. Отсрещната страна на булеварда представляваше само светлини и сенки, лунни сенки от хоризонтални ивици тъмнина и бялосинята светлина. На първия ъгъл догоних Лесли.

А луната бавно залязваше.

И представляваше странно зрелище, но в тази нощ плашещата ѝ светлина проникваше дълбоко в каньоните от високи сгради на булевард Санта Моника и рисуваше по улиците невероятни картини от линии и сенки. Дори последната ѝ четвърт блестеше с елмазен блясък в отражението на дневната светлина.

Смненията ми изчезнаха. Сега знаех какво става на дневната страна на Земята. А какво става на Луната? Участниците в експедицията на Луната са загинали още в първите минути на разгарянето на новата звезда. На нейната повърхност те са били беззащитни пред разбушувалата се яростна светлинна буря. Вероятно напразно са се опитвали да се скрият зад някоя топяща се скала.

Или са се намирали на другата, тъмната страна на Луната?

Не знаех, какво да мисля. По дяволите, те могат да ни надживеят всички.

Завист и ненавист избухнаха внезапно в мен. А също и гордост – нали ние ги изпратихме там. Ние стъпихме на Луната преди Слънцето да се превърне в нова звезда. Малко време оставаше, преди крака ни да стъпи и на останалите незавладени светове.

При залеза си луната непрекъснато се менеше. Отначало приличаше на купол, после – на летяща чиния, на лупа, а накрая се превърна в тясна ивица...

Най-после изчезна. Е, свърши се! Сега можем да се разхождаме и да не мислим непрекъснато, че нещо не е наред. Със залеза на луната изчезнаха и всички странни рисунки от светлини и сенки по улиците на града. Но облаците запазваха необикновеното си сияние. Както и при залез слънце, краищата на облаците обърнати на запад сияеха с бледа светлина. Те така бързо плаваха в небето, сякаш бягаха от нещо.

Обърнах се към Лесли. По бузите ѝ се стичаха едри съълзи.

– Проклятие!

Погалих я по ръката.

– Престани да плачеш! Успокой се!

– Не мога, нали знаеш как е при мен, започна ли няма скоро спиране...

– Не исках това. Мислех, че трябва да направим нещо, което да ни развлече, да ни достави радост... Това е нашата последна възможност. Или искаш да умреш плачейки наред улицата?

– Не искам въобще да умирам!

– Скромно желание.

– Благодаря за утешението.

Трескава червенина покри изкривеното ѝ лице... Лесли плачеше също като дете, и дори не се опитваше да запази достойнството си. Усещаш се виновен до отвращение, макар да знаех, че не бях виновен за избухването на новата звезда. Побеснях.

– Също нямам желание да умирам! – викнах аз. – Посочи ми път, по който можем да избягаме от гибелта и ние ще тръгнем по него. Къде да отидем... На Южния полюс? И там да сме, най-много да прибавим още няколко часа към живота си. Дневната страна на Луната вече се е разтопила. А на Марс? Когато всичко се свърши и Марс, и Земята, ще станат само части на Слънцето. Може би на Алфа Центавър? Но необходимото ни ускорение да стигнем дотам ще ни размаже като досадни насекоми.

– Ох, замълчи!

– Добре де.

– А Хаваите! Стен, след двадесет минути може да бъдем на летището. Като полетим на запад, ще спечелим два часа, два часа повече преди да изгрее Слънцето!

Това беше правилна мисъл. Да проживееш два часа повече си струваше всяка цена! Но тази възможност бях обмислял още когато разглеждах луната от моя балкон.

– Не, лъжлив извод! Така ще умрем по-рано. Изслушай ме, скъпа. Луната изгрява в полунощ, когато Калифорния всъщност се намира точно на обратната страна на Земята, когато Слънцето се е превърнало в нова звезда.

– Да, така е.

– Следователно, нас тук ще ни настигне огнената вълна.

Тя не разбра и замига с очи.

– Какво искаш да кажеш с това?

– Слушай добре. Първо избухва Слънцето. Огромната жегата на дневната страна на Земята мигновено нагрива въздуха и моретата. Прегрелият въздух и кипящата пара се разпространяват необикновено бързо. Образувалата се гореща вълна бързо ще се прехвърли на нощната страна. И тя до Хаваите ще стигне по-бързо, отколкото до Калифорния.

– Тогава, ние няма да оцелеем и до разсъване?

– Няма.

– Ти притежаваш ценен и рядък талант да обясняваш всичко прекалено подробно – измърмори тя огрчиво. – Значи, ще дойде пламтяща вълна.

– Извинявай, изглежда прекалено се увлякох от проблема, като се питах, как ще стане.

– Тогава веднага престани!

Тя се притисна към мен и заплака, като ми късаше сърцето. Нежно я прегърнах и зауспокоявах. Леко я поглаждах с ръка по гърба. Поглеждах минаващите облаци и вече не мислих как ще изглежда смъртта. И не мислих за огнения пръстен, който все повече се стягаше около нас.

Но и тази представа беше съвсем неправилна. Предполагах, че на дневната страна на Земята океанът ще закипи и горещата пара ще възвести за огнената вълна.

Просто съм забравил, че милиони квадратни километри водна площ ще се превърнат в пара. И докато стигне до нас, тя трябва, за наше щастие, да се охлади. И в следствие на въртенето на планетата ни, да се разбърква като белъо в центрофуга. Така два урагана – единият от север, другият от юг – ще се стоварят върху нас!

Тези вихри ще подемат хората във въздуха и там телата им ще закипят като разгорещена вода. Теченията ще им отделят месото от костите, а останките ще се разсеят по всички страни на света – една смърт, която бе по-ужасна и от огъня в ада. Ние няма да видим изгрева на Слънцето. Колко жалко, това ще бъде такова забележително зрелище.

Гъстите облаци закриваха звездите и бързо се понасяха по пътя си. Юпитер още известно време светеше матово, преди и той да изчезна.

– Нима вече започва? Нима на хоризонта не просветнаха мълнии?

– Утринната заря – измърморих аз.

– Какво?

– Ние ще видим такава утринна заля, каквато нито един човек не е виждал до ден днешен.

Лесли изведнъж гръмко се разсмя.

– Цялата тази наша дандания, тук на улицата, ми изглежда просто нереална. Стен, не е ли това само сън?

– Може и така да се каже.

– Не, повечето хора вече са загинали.

– Естествено.

– Значи, никъде няма да намерим спасение?

– Да, по дяволите, сама знаеш, че е така. Защо тогава питаш?

– Не трябваше да ме будиш! – възмутено възкликна тя. – Нима не можеше да ме оставиш на мира, а трябваше да ме лишаваш от сън!

Замълчах. Тя беше права.

– Сладолед с горещи плодове – измърмори тя през сълзи. – Но,

възможно е, това да е било добър начин, да ми прекъснеш диетата.

Започнах да се хиля.

– Веднага престани!

– Ние бихме могли да отидем или при тебе, или при мене и да легнем да спим.

– Но ние не бихме успели да заспим, нали?

– Не, не ме прекъсвай! Ще вземем сънотворно, а след пет часа ще се събудим от ужасна болка. Не, по-добре да не спя и да понеса съзнателно това, което ще стане с мен.

Но ако вземем наведнъж всички таблетки... тази мисъл не я казах. Вместо това и предложих:

– Какво ще кажеш да направим излет?

– Къде?

– Е, поне до брега на морето. Но това може да решим и после.

Почти всички магазини бяха затворени. Само един, който продаваше спиртни питиета, недалеч от ресторант „Ред Бърн“, работеше, а собственикът му ме познаваше като добър клиент. Ние купихме бисквити, няколко бутилки студено шампанско, шест различни вида сирене и много-много орехи – по пакетче от всеки сорт, сладолет, бутилка старо бренди за 25 долара, а за Лесли коняк от вишни и шест тройни опаковки бира и сок от праскови. Докато слагахме всичко това в кошницата, започна да вали. Тежките капки зачукаха по витрината и се вдигна силен вихър.

Настроението на продавача беше добро и той едва не се пукаше от енергия. През цялата нощ бе наблюдавал Луната.

– А сега и това! – извика той, докато подреждаше в пакети купените от нас продукти. Той не беше висок, но притежаваше широки рамена и силни ръце с яки мускули. – Такъв дъжд не е имало никога в Калифорния. Обикновено се лее като от ведро, а започне ли, продължава няколко дни, докато не се измени фронта на облачността.

– Знам – казах аз и подписах чека.

Но съвестта ми не беше чиста, той отдавна ме познаваше и ми се доверяваше. Всъщност, чека беше с покритие, гарантиран, тъй като в банката имах солидна сметка. Нима е моя вината, че този чек скоро ще се превърне в купчинка пепел, че лъчевият ураган ще изгори всички банки, преди тяхното отваряне?

Продавачът сложи всички пакети в кошницата и я подкара към вратата.

– Щом дъждът малко престане, ще пренесем вашите продукти в

колата ви.

Застанах на вратата. Валеше такъв дъжд, сякаш някой лееше по витрината вода с кофе. Но след малко той намаля.

– Давайте – извика продавачът.

Ние отворихме вратата и побягнахме навън. Когато стигнахме колата, се разсмяхме като луди. А вятърът силно виеше и подхвърляше водни вихри.

– Изчакахме правилно. Знаете ли за какво ми напомня това време? – запита продавачът. – За торнадото, което видях веднъж в Канада.

Съвсем неочаквано вместо дъжд започнаха да падат камъчета. Колата ни зазвъня с метален глас, сякаш хиляди малки дяволчета я бяха превърнали в барабан. Отворих бързо вратата и натиках вътре Лесли и продавача. Като ругаехме, разтривахме местата на преките попадения и с удивление гледахме белите камъчета, които се сипеха край нас. Продавачът извади едно от врата си и го постави на разтворената длан на Лесли. Тя възкликна и ми го даде. То беше студено.

– Град – измърмори продавача, като дишаше тежко.

Но и градушката мина. Мъжът се загърна плътно в самото си, излезе от колата и като морски пехотинец в атака се хвърли напред към магазина си.

Облаците приличаха на гигантски планини, късаха се от силният, на резки пориви вятър и плаваха над нас с огромна скорост по небето, като отразяваха морето на градските светлини.

– Влиянието на новата звезда – прошепна с ужас Лесли.

– Питаш ли се, защо? Ако горещата вълна бе стигнала тук, ние бихме предали богу дух. Или поне щяхме да загубим съзнание. Но да вали град?

– Каква е разликата? Стен, ние нямаме вече време.

Опомних се.

– Права си. Какво ти се иска сега най-много?

– Да гледам някой бейсболен мач.

– Сега е само два часа през нощта – помних и аз.

– Следователно, сме пропуснали доста, нали?

– Така е. Последно посещение на бар, последна игра, последен филм. Какво друго ни остава?

– Ние можем да разгледаме витрините на ювелирните магазини.

– Сериозно ли? В последната ти нощ на Земята?

Тя помисли известно време и кимна:

– Да!

И наистина го искаше. Нищо по-глупаво не бях в състояние да си представя.

– Добре. Къде да отидем? В Уестууд или Бевърли Хилс?

– И в двете части на града.

– Но, чакай...

– Добре, в Бевърли Хилс.

Отново започна дъжд и град, а ние потеглихме към Бевърли Хилс и спряхме близо до магазините Тифани. Пътищата представляваха една непрекъсната локва. Големи капки вода падаха от корнизите на прозорците и зданията право на нас.

– Отлично! – възкликна Лесли. – Наблизо има десетина ювелирни магазини и лесно ще стигнем до тях пеша.

– Мисля, да отидем с колата.

– Не и не, така не правят. Витрините се разглеждат само пеша.

– Но вали дъжд...

– Не се безпокой, няма да умреш от възпаление на белите дробове.

След тези думи тя мрачно се усмихна.

Магазините Тифани в Бевърли Хилс имаха само един малък филиал. И за наше разочарование на витрините се виждаха единствено евтини украшения. Никое от тях не си струваше вниманието.

На Родео Драйв ни провървя повече. Ювелирният магазин Тибор бе изложил на витрините си огромно количество пръстени, старинни и съвременни украшения от всякакви видове размери и изработки, всички възможни скъпоценни и полускъпоценни камъни. На отсрещната страна Ван Клиф и Арпъл ни предложиха асортимент брошки, мъжки часовници с елегантна изработка и гривни с вградени в тях миниатюрни часовници. На една витрина имаше само изискани брилянтни украшения.

– О, колко е красиво! – възкликна Лесли.

Тя с възторг гледаше многочислените великолепно брилянти!

– А как само биха блеснали на дневна светлина! А, дявол да ги вземе!

– Прекрасна мисъл. Представи си, как ще заискрят в светлината на новата звезда. Искаш ли някое от тези украшения? Може би тази огърлица, а?

– О, възможно ли е? Не, аз се пошегувах. Дръпни се назад идиот такъв. Витрината сигурно има включено сигнално устройство.

– Е, и какво от това? Нали никой вече няма да има възможността да го носи. Защо ние да не го вземем?

– Ще ни хванат!

– Но ти поиска да разгледаме тези магазини.

– Все пак не бих искала да прекарам последните си часове в някоя затворническа килия. Ако колата ти беше тук, имаше известен шанс...

– Да бягаме, напълно правилно, аз така исках да вземем колата с нас.

В този миг самообладанието ни напусна и ние съвсем паднахме духом. Принудихме се да обърнем гръб един на друг и така да си възвърнем вътрешното равновесие.

По Родео можеха да се наброят около десетина ювелирни магазини. Но и другите ни привличаха с магическа сила. Играчки, книги, ризи, вратовръзки и още толкова много най-различни стоки.

Разходката ни по магазините бе особено привлекателна от съзнанието, че нищо не ни пречи да разбием някоя витрина и да си вземем, каквото ни хареса.

Хванати ръка за ръка се разхождахме по улиците. Пешеходните пътеки бяха само за нас, тъй като лошото време бе прогонило хората на къщите им. А облаците продължаваха да се носят по небето.

– Жалко, че не знаех предварително, какво ще стане – каза изведнъж Лесли. – Бих прекарала последния си ден на Земята, като търся грешки в компютърната си програма. Но сега никога няма да я пуснем да работи.

– А какво друго би направила вместо това? Би ли гледала бейсбол?

– Възможно е. Да не говорим за това, вече няма никакво значение.

Изведнъж тя нъмръщи чело.

– Ти какво би правил?

– Бих изпил в ресторант „Блю Сфер“ няколко коктейла – отвърнах бързо. – Там посетителите задължително ходях голи от кръста нагоре. Преди често съм бил там. Казват, че сега приемат само напълно съблечени посетители.

– Никога не съм била в такова заведение. До колко часа е отворено?

– Забрави за него, вече е два и половина.

Лесли се престори на обидена и разглежда на витрината за играчки, огромен плюшен звяр.

– Кажи, би ли убил някого, ако имаше достатъчно време?

– Ти знаеш, че агента ми живее в Ню Йорк.

– Защо именно него?

– Мое мило дете, ти искаш да знаеш, защо един писател желае да убие своя агент? Заради ръкописите, които той е закопал сред другите, заради десетте процента, които получава от мен за безделието си, заради

преднамереното протакане на публикациите, заради...

Внезапно възникна силен вихър и ни прониза с леден студ. Лесли посочи някакъв магазин (случайно се оказа магазина на Гучи) и ние побягнахме натам и се скрихме под стряхата на входа.

Не мина и секунда и във въздуха се появиха парченца лед с големи-на колкото пръст. Някъде звънна стъкло, тънко изписка сигнал за тревога и звуците се изгубиха в поредния вихър на вятъра. Всъщност, това което падаше от небето, бе по-твърдо от град и приличаше повече на камъни.

Във въздуха усетих миризмата на море. Притиснах силно Лесли, а сам се прилепих плътно до витлината на Гучи. В паметта ми се появиха редовете на едно старо стихотворение и аз завиках с всички сили:

– В лошо време идва Буря! Мълнии край нас летят! – но вятърът отнасяше думите от устата ми и аз почти не се чувах сам, а Лесли въобще не забеляза, че викам.

Климатът на новата звезда! Но защо настъпи така бързо? Ако вълната на шока е достигнала полюса, то тя трябва да премине още пет до шест хиляди километра – следователно, до нас ще дойде едва след пет часа. Е, възможно е и след три часа. Предполагах, че шоквата вълна ще се изрази не във вид на внезапни ветрове. На другата страна на Земята взривяващото се слънце издърпва атмосферата в пустотата на космоса. Следователно шоквата вълна трябва да се прояви във вид на един единствен и невероятен удар на гръм.

За секунда вятърът утихна, като че заспа и аз веднага побягнах, дърпайки Лесли след себе си. Когато поредният вихър ни връхлетя, ние се скрихме в най-близкия вход. Стори ми се, че зави сирена на полицейска кола.

Вятърът отново утихна. Пресякохме бързо булеварда и стигнахме колата. Влязохме бързо вътре и зачакахме слаби и измръзнали вътрешното отопление да ни сгрее. В обувките ми джвакаше вода, а мокрите дрехи неприятно полепваха по тялото ми.

– Колко време ни остава?! – викна Лесли.

– Не знам! Няколко часа.

– Тогава да пренесем пикника в къщи!

– В твоята или моята квартира? В твоята! – реших и потеглих с кората.

Булевардът приличаше на пълноводна река, водата стигаше осите на колелетата. Вихрите с град се превърнаха в непрекъснат дъжд, а гъстите облаци мъгла, които се вдигаха от земята ми пречеха да виждам.

Съдбовно време!

Климат на новата звезда! Значи, няма да ни стигне вълна от пара и огън. Вместо това в атмосферата властва свиреп леден вятър, предизвиква вихри, които налитат на земята при всеки нов порив.

Паркирах на една висока площадка, място където това не бе разрешено, но по-долу бе заляно с вода. Отворих багажника и извадих двете пълни хартиени торби.

– Ние изглежда напълно сме си загубили ума – каза Лесли и поклати глава. – Та ние и да се спускаме няма да можем да изядем това.

– Въпреки това, ще го вземем със себе си.

– Защо? – не разбра нищо тя, но се засмя.

– Така, имам някакво предчувствие. Ще ми помогнеш ли да ги пренеса?

Лесли взе две чанти. Другото оставихме в багажника и с асансьора се качихме на четиринадесетия етаж.

– Не слизай за останалото в колата – каза Лесли. – И така имаме закуска, бутилки и орехи. Какво друго ни е нужно?

– Сиренето и бисквитите.

– О, не.

Тя бавно се обърна към мене.

– Ти си полудял – каза го така бавно, че да разбере добре всяка дума. – Възможно е, там долу да те чака смърт! Останали са ни няколко минути живот, а ти ги рискуваш за някакви си продукти, които ще ни стигнат за цяла седмица. Защо?

– Не зная.

– Тогава, глупако, върви!

Тя хлопна силно вратата под носа ми.

Докато се намирах в асансьора, мислех за божията присъда. Питам се, не е ли права Лесли? Тук, вътре в зданието, воя на вятъра се донасяше приглушено, но възможно е сега да разрушава електрическият кабел и така да остана да вися в тъмната кабина някъде между етажите. Но слязох без преমেждия. Горната площадка бе залята с вода до колената ми. За мое учудване тя бе топла като в изстиваща вана. Но през нея бе неприятно да се върви. Пери на кълбета се издигаха от повърхността ѝ, а нишите по стените усилваха воя на вятъра.

Издигането нагоре отново ми се стори като божи съд. Ами ако греша – и всъщност това си е чисто и просто някакво скромно желание – и изведнъж върху мен се изсипе сега кипящият облак пара, – то аз съм действително идиот. Но вратата на асансьора се отвори,

електричеството не се изключи и лампите продължиха да горят.

Лесли не искаше да ме пуска в квартирата си.

– Отивай си! – викаше тя през затворената врата. – Лапай сиренето и бисквитите си някъде другаде!

– По-добър ли си намери от мен?

Това беше грешка. Тя не отговори.

Разбрах я. Нямаше никаква необходимост да споря, да се спускам ли или не за продуктите. Но защо стана така? Ако ни потръгне, то любовта ни ще живее още, възможно е, час. Защо да спорим сега за дреболий?

– Много съжалявам, не исках да се карам с тебе! – викнах аз, като се надявах да ме чуе през затворената врата. – Но е възможно продукти да ни трябват и цяла седмица и дори по-сигурно убежище!

Не последва никакъв отговор. Размишлявах, сам ли да отворя вратата или по-добре да чакам на стълбището. Може би тя...

Вратата си отвори и се показа бледото лице на Лесли.

– Това е много жестоко – каза тя спокойно.

– Не мога нищо да ти обещаю и не искам напразно да те обнадеждавам. Но ти ме принуждаваш да го правя. Е, добре, питам те: Действително ли Слънцето се е взривило?

– Това е още по-ужасно. Вече свикнах с тази мисъл.

Тя уморено прилепи глава до рамката на вратата. Изглеждаше така измъчена. Просто бях я надценил...

– Чуй ме внимателно! Всичко става не така както би трябвало да става – казах аз. – Тръгвайки от северния към южния полюс, утринната заря би трябвало да осветява нощното небе. Взривната вълна, предизвикана от превръщането на Слънцето в нова звезда, би трябвало със скорост равна на тази на светлината, да се понесе през пространството и да свали от земята воала атмосфера. Над всяко здание ние бихме видели огнена корона. И освен това бурята би се движила прекалено бавно!

Аз вече не говоря, а виках като се опитвах да надвия воя на вятъра.

– Новата звезда би отнесла половината атмосфера на нашата планета. Вълната от разликата в налягането би се пронесла над нощната страна и за миг би разбила не само стъклените предмети, но и твърдите тела. Това, скъпа моя, не е станало! Затова се и чудя!

– А откъде е това лошо време? – тя почти зашепна.

– Възможно е, да има просто някакво избухване на Слънцето, но най-лошото...

Думите ѝ зазвучаха като обвинение.

– Слънчево избухване! Ти мислиш, че Слънцето може да свети така ярко, че...

– Точно така и...

– ... и то може да застави и планетите, и Луната да светят като факли, а после, сякаш нищо не е станало, да се върне в нормалното си състояние. Ама че си глупак!

– Може ли да вляза?

Тя ме изгледа удивена и се дръпна настрана. Наведох се, взех чантите с продуктите и влязох в квартирата.

Вятърът с такава сила се блъскаше в стъклените врати и прозорци, че сякаш някакъв великан се опитва да влезе с взлом в къщата. Дъждът проникваше през различни цепнатини и лошо уплътнени места и рисуваше тъмни петна по килимите на пода. Торбите поставих в кухнята. Отворих хладилника и намерих хляб, от който отрязах две филии, поставих ги в тостера и започнах да режа парчета сирене.

– Изчезнал е бинокъла ми – каза Лесли и ме погледна.

– Може би си го оставила на балкона – казах аз и започнах да отпушвам бутилка шампанско.

Тостерът изхвърли препечените филийки. Лесли взе ножа, намаза ги с масло и постави отгоре им парчетата сирене.

Поднесох почти до самото ухо на Лесли бутилката шампанско, както правихме винаги, когато пиехме това вино. Тапата изкочи, а Лесли едва едва се усмихна. После тя каза:

– Нека пренесем нашия пикник на кухненската маса, тъй като рано или късно вятърът ще избие всички прозорци и навсякъде ще се пръснат парчета стъкло.

Това беше добра мисъл. Аз веднага събрах всички завивки и възглавници и направих на кухненския под удобно гнезденце за последните ни часове на живота ни.

Стана доста уютно. Кухненската ниша бе добре закътана и ние confortно се излегнахме на подредения сега под. Лесли напълни до горе две чаши за коняк с шампанско. Трескаво потърсих подходящ тост, но през ума ми не мина нищо подходящо, което да не звучи потискащо. Така ние пихме без тост, оставихме чашите на пода и се хвърлихме в прегръдките си.

– Ние ще умрем – прошепна Лесли.

– Може би... не.

– Ти трябва постепенно да свикнеш с тази мисъл, както свикнах и

аз – посъветва ме тя. – Погледни се, ти трепериш така нервно. Страх те е от смъртта. Това беше една чудесна нощ, нали?

– Една единствена нощ. Жалко, че не дойдох при тебе по-рано.

Шест силни удара на гръмотевици, подобни на взривове на бомби, следвайки непрекъснато една след друга, заставиха да зазвънят всички стъкла.

– Наистина би било добре – отвърна тя, когато грохотът стихна.

– Ако знаех това веднага след обеда...

– Бонбони с орехи!

– Плодов пазар! Печени орехи... Кого би убила, ако още имаш време и възможност за това?

– През студенските си години имах една приятелка.

– ... която ти е отмъкнала приятеля?

Аз назовах издателя си, който не ми напечата ръкописа заради някаква си книга. Лесли спомена за наш стар познат, а аз за единствения й приятел. Така си играхме известно време, защото вече не можехме нищо друго да измислим. Накрая ни стана съвсем неинтересно.

Светлината замига и изгасна, но почти веднага отново се запали. Сякаш случайно запитах Лесли:

– Ти повярва ли, че че Слънцето ще се нормализира?

– За нас би било най-добре, иначе бързо ще умрем. Жалко, че ние не видяхме Юпитер.

– Дявол да го вземе, отговори ми. Мислиш ли, че това е едно кратко избухване!

– Да.

– И защо?

– Жълтите неподвижни звезди не могат да се превръщат в нови.

– Но ако това все пак става?

– Астрономите много знаят за образуването на новите звезди – казах аз спокойно. – Повече отколкото допускаш. Те биха разпознали това още преди няколко месеца. Слънцето се отнася към малките неподвижни звезди, които не се превръщат в нови. За това им трябва да минат през основните стадии на развитие, а това продължава милиарди години...

Тя нежно ме плесна по гърба. Търкулнахме се на пода и прилепихме буза до буза. Не можех да виждам лицето й.

– Не ти вярвам, просто не смея да вярвам, Стен. Подобно на това, което става сега, никога не е ставало. Откъде ти е известно, че това, което казваш, е истина?

– Нещо подобно веднъж вече...
 – И какво е то? Аз не знам нищо за това. Иначе бих си спомнила.
 – Спомни си първото кацане на Луната на Олдрин и Армстронг.
 – Добре си го спомням. Гледах кадрите по време на приема у Ърл, даден в чест на кацането на Луната.

– Олдрин и Армстронг кацнаха на най-голямата равнина на Луната. Макар и снимките показани по телевизията да не бяха съвсем ясни, но на някои от тях можеше да се различат оставените стъпки от астронавтите... Освен това те донесоха и образци от повърхността. Както знаеш, те казаха по време на интервюто, че им е било необходимо известно време да намерят тези образци. Учените на Земята веднага установиха, че тези породи са били наполовина разтопени. Някога в миналото, да кажем преди сто хиляди години – в науката няма възражение против тази гледна точка – на Слънцето е имало избухване. Но това явление е било кратко и не чак толкова силно, че да остави следи по Земята. Но на Луната няма атмосфера, която да я защитава. И на обърнатата към Слънцето страна всички породи са се разтопили.

Въздухът стана плътен и задушен. Аз свалих мокрото си палто и извадих цигари и кибрит. Запуших и пуснах дим около ухото на Лесли.

– Но все пак бихме разбрали за това. Следователно нещата не биха изглеждали така страшно, както ти ги изобрази, иначе и на запад би имало следи.

– За това не съм сигурен. Представи си, че избухването на Слънцето е станало над Тихия океан. Това не би предизвикало много нещастия. Или над американския континент. Възможно е излъчването да е стерилизирило някои растения и животни, а от горещината да са избухнали пожари, в пламъците на които са изгоряли доста гори. Но кой би забелязал това? Слънцето се е нормализирало. Защо това да не стане и сега? Слънцето изменя лъчението си в границите на четири процента. Възможно е понякога да надвишава тези граници.

От спалнята се чу силен звън и трясък. Прозорците! Влажния поток въздух нахлу при нас и воят на урагана се усили.

– Тогава ние може и да останем живи – бавно промърмори Лесли. – Да прием!

– Виждам, че всичко си разбрала...

Бързо отпих глътка от чашата си. Междувременно бе минало три часа сутринта, а ураганът ревеше до вратата ни и се опитваше да я събори.

– Нима нещо повече не може да направим за спасяването ни?

– Това и правим.

– Може да избягаме в планините? Стен, нали ще стане наводнение?

– Можеш да се закълнеш за това в главата си. Но водата няма да се изкачи повече от четиринадесетия етаж. Слушай внимателно! Мислих за това. Намираме се в сграда, за която твърдят, че е сеизмично устойчива. А за планините забрави. Не бихме стигнали далеч, щом улиците вече са залети. Но да предположим, че стигнем планините Санта Моника, и какво тогава? Ние ще се окажем в благодатна местност, тъй като при избухване на Слънцето се изпарява достатъчно вода, че да се образува цяло море. Дъждът ще продължи четиридесет дни и нощи. Скъпа моя, квартирата ти е най-надеждното място, което може да намерим в тази нощ.

– А какво ще стане, ако и ледовете на полюсите се разтопят?

– Хм... е, и в този случай се намираме достатъчно високо. Сигурно в древността подобно избухване на Слънцето е предизвикало световния потоп, по време на който се е спасил само Ной в ковчега си. Изглежда сега той се повтаря. Повярвай ми, на цялата Земя няма по-надеждно място, от това да се намираш в центъра на урагана. Тези два гигантски вихъра, които се носят един срещу друг, навярно вече са се сблъскали и са се превърнали в стотици малки бурни ветрове.

Стъклените врати с трясък се разбиха. Ние инстинктивно се навдохме. Капки вода и парчета стъкло се посипаха отгоре на нас.

– Ние поне имаме достатъчно продукти. Дори водата да ни затвори, като Ной, спокойно ще изчакаме, докато тя не спадне – надвиквах с всички сила урагана.

– Ако спре електричеството, няма да можем да готвим. И хладилникът?... – Гласът на Лесли потъна в шума на урагана.

– Ние сега ще сварим всички бързоразвалящи се продукти, като започнем с яйцата...

Вятърът ревеше оглушително и аз престанах да се опитвам да го надвикам. Топлият дъжд биеше хоризонтално в прозореците и нахлу вътре в кухнята, като ни намокри до кости. Ха сега де, готви на котлон по време на ураган! Май наистина съм мръднал. Ние чакахме прекалено дълго. Вятърът ще ни залее с кипяща вода...

Лесли извика.

– Ще използваме фурната!

Разбира се! Фурната се затваря и с нищо не ни заплашва. Веднага я нагряхме до 250 градуса и поставихме вътре тенджерата с вода и яйца. Ние извадихме от хладилника месо и го поставихме на скарата. В друг

съд сварихме няколко картофа, а другите плодове и зеленчуци можехме да ядем и сурови. Липсваше ли ни още нещо? Трескаво размишлявах.

Вода!

Ако излезе от строя електроснабдяването, то няма да има вода за пиене и телефонна връзка с външния свят. Отворих крана и напълних с вода всички налични съдове: и тенджери, и вази, и кафеварката за тридесет чашки, която Лесли използваше само по време на приеми, и ведрото. Тя изглежда реши, че съм полудял, но аз не исках да завися единствено от дъжда като източник на вода.

Грохотът така нарасна, че престанахме да се опитваме да го надвикаме. Ако така продължи четиридесет дни и нощи, то ние напълно ще оглушеем. Тампони за ушите, от тоалетна хартия? Прекалено късно, сега е невъзможно да се отиде до банята. Книжните салфетки! Разкъсах една и направих четири запушалки. А тоалетната? Ако излезе от строя, то ще ни остане под „ръка“ поне балкона. А ако водата все пак стигне до четиринадесетия етаж, то остава тавана, който се намира още двадесет етажа нагоре. И ако водата стигне и до там, то тогава на Земята ще останат, дявол да ни вземе, съвсем малко хора.

Но ако все пак е избухвало като нова звезда? Аз здраво притиснах Лесли до мен. Тогава всичко става безполезно. И въпреки това бих взел тези предпазни мерки, тъй като човек не престава да планира, дори когато няма никаква надежда. Ако ураганът започне да сипе кипяща вода, остават ни две възможности: да се сварим живи или смъртоносен скок от балкона право в мокрия гроб. Но още не бе дошло време да говорим за това. Сигурно и Лесли също си мисли за това.

Светлината угасна около четири сутринта. Изключих фурната, за всеки случай, че отново се появи ток. Реших да охладя продуктите и след час ги опаковах в пластмасови пакети.

Лесли заспа в преградките ми. И как можеше да спи, когато бъдещето ни е така несигурно? Поставих под главата ѝ възглавница, наместих се по-удобно на пода и започнах да разглеждам, като едновременно пуших цигара, играта на светлини и сенки, възникващи при избухванията на мълнии по тавана на кухнята. Внезапно ми се поиска да отворя бутилката бренди, но се въздържах.

Така мина известно време. Мислех си за какво ли не, но мозъкът ми работеше на празен ход. С доста труд и съвсем бавно разбрах, че тавана се е оцветил в сиво.

Внимателно станах. Всичко беше мокро. Часовникът ми показваше девет и половина. Пропълзях от кухнята в стаята. Заради тампоните в

ушите воя на урагана бе глух и само топлият дъжд, който ме удряше в лицето ми напомняше за него. Ураганът бушуваше с пълна сила. Но през черните облаци си пробиваше път бледа дневна светлина. Добре е, че не отворих бутилката коняк. След наводненията, ураганите, силните огнени вълни и горските пожари, предизвикани от избухването на Слънцето – ако разрушенията наистина стигнат такава степен, каквато предполагам, – парите ще загубят всякаква ценност. Тогава ще започне пряка размяна на стоки.

Бях изгладнял. Изяхох две яйца и парче изпечено месо, което още не беше изстинало. Останалите продукти опаковах отново. Имахме удоволствие за цяла седмица, макар и изборът да не беше особено богат.

Може и да ни се удаде чрез размяна, да намерим още продукти от другите жители на зданието. Това е огромно здание. Разбира се, имаше и незаети квартири, които бихме могли да използваме и като складове, и като убежища за жителите на долните етажи, ако водата ги изгони от квартирите им.

По дяволите! Забравих най-важното! Снощи животът изглеждаше така прост. А сега – няма имаме лекарства? Нима в сградата има лекари? Скоро ще започне дизентерия и други епидемии. Хората ще гладуват. В сградата има магазин, но лесно ли ще стигна до него?...

Купища въпроси, на които не знаех отговорите! Но отначало трябваше малко да поспя. Останалото ще се нареди от само себе си.

Между това стана по-светло. Работите ни не изглеждаха чак толкова зле. Събитията можеха да се развият и иначе. Помислих за лъчевата буря, която е пробягала другата страна на Земята и се запитах, ще могат ли някога нашите деца отново да заселят Европа, Азия или Африка...

КРАЙ

© 1973 Лари Нивън
© 1994 Красномир Крачунов, превод от английски

Larry Niven
Inconstant Moon, 1973

Източник: <http://sfbg.us>

Публикация:

ДИВА ВСЕЛЕНА (ФАНТАСТИКА И КАТАСТРОФИ). 1994?. Изд. Неохон,
Пловдив. SF Трилър, No.20

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/534>]